

Letošní svůj narozeninový večer jsem strávil u psacího stolu, kde jsem sobě, svým nejbližším a blízkým zplodil tuto malou slovesnou pozornost:

VRCHOLENÍ

Krajinu zalehla podzimní sychravina. V sobotu odpoledne jsem na jizbické chalupě štípal akátové a dubové špalky, samý suk a svalec. Měl jsem k tomu zvláštní těžkou sekeru-kalač a dva ocelové klíny.

Jako by ve mně ožil můj praděd Klč, osídlenec na uherské Myjavě, pojmenovaný podle své zručnosti při klučení lesa. Jako bych byl rodilým dřevorubcem. Hned jsem věděl kam tnout nebo kam zatloukat klín, abych houževnaté dřevo roztrhnul s co nejmenší námahou. Ačkoli se mu svou šlachovitostí podobám a mám ještě dostatečnou sílu a vytrvalost, propotil jsem flanelovou košili i svetr.

Při té lopotě jsem pomyslel na to, že dřevu zůstává duše i po skácení stromu, že ji pak má i jako dveřní práh, dveře, podlaha, schodiště, jako stůl, židle, postel, jako fujara a housle, i jako špalek. Dospěl jsem k názoru, že dřevo méně vzdoruje či lépe slouží člověku, který ho má rád a chce mu rozumět. Usoudil jsem, že dřevěné držadlo biče trpí spolu se šlehaným koněm, anebo že kůl a břevno šibenice pocítují trýznivý strach odsouzence.

Rozštípnuté dubové kláty nakysle voněly, akátové spíš zapáchaly a já jsem přemýšlel, jak asi dřeva cítí mne. Přičichl jsem si k podpaží. Pach čerstvého potu mi byl téměř příjemný. Podle zkušeností se ženami jsem si představoval, že některým dřevům voním. Asi těm, které voní mě.

Večerní vánek zahnal mlhu daleko do polí, ulehl s ní do brázd a usnul. Nebe, nezkalováno městským osvětlením tmavlo do sytosti černě očních zornic a hvězdy v něm jiskřily zvířecí nevinností. Tma plná světél mne vtahovala do sebe, ale nesplynul jsem s ní - uznal jsem pocit předčasnosti neomezeného poznání. Jako při vhroužení do podvědomí. Jen jsem se vznášel v tajemné podstatě bytí.

Liščí skolení a záštěky ozdobily ticho. Moje dávné přirozenosti, moje potlačené schopnosti procítaly. Chvillemi, jako bych z hlubin věků zaslechl jakýsi zpěvný pokřik, snad základní lidskou mluvu, hovor prvních našich prapředků. Co říkali? Co mi chtěli? Uvědomil jsem si své stáří, že brzo poznám jejich řeč a jediným tajemstvím zůstane možná jen sám sobě záhadný Bůh.

Od železniční tratě do Všejan se ozvalo teskné houkání motorového vlaku, příbuzné prochvívavým, temným basům lodních píšťal. To ale naříkal nějaký osamělý praještěr a jeho smutek sevřel i mé srdce.